

VOJENSKÉ HUMORESKY

od LUDĚKA ARCHLEBA.

Jizva.

Byl jsem teprve asi rok v civilní službě, a využíval jsem občanské svobody a volnosti své po dlouholetém "vojákování" plnými doušky.

Poznával jsem zapomínal na všechny nepřítomnosti let minulých, a žil jsem jen přítomnosti v kruhu své malé domácnosti. Na vojenskou dobu jsem vzpomínal pramálo, jen někdy nějaká nahodilá reminiscence vzrušila mysl nad obyčej; tak jako ku příkladu tato.

Bylo takové klidné nedělní odpoledne, kde tělo i duch sobě po trochu lepším obědě hověl, a vše v pokoji nějak tak útulné a příjemné na člověka pohlíží. Venku mrzne, okna jsou zcela ozdobena květy ledovými, v kamnech popraskává uhlí, a kanár poskakuje v kleci a v jeho klidném tikotu slyšíte otázky; rozumíte mu takřka: "Čím? Čím? Táki? Mluvíte něco? Kam myslím, lidé?"

Doutník voní tak příjemně v tom vyřádaném vzduchu, a člověk pohlíží do arabesk a ornamentů na stropě neumělé a pestře namalovaných, a myšlenky letí — letí. Na druhém konci pohovky sedí žínka a prohlíží noviny; celý týden si jej nechává, ale v neděli odpoledne přečte si feuilletoněk a v přiloze obsazené povídky.

"Ach, ten Neruda!" povzdychne najednou.

"Copak?" táži se.

"Jaké to bylo vždycky hezky, co on napsal. Jak nám uměl polichotit; jak znal ženy. Ani bych nevěřila, že byl starým panicem, tak nás znal. A také nám neslivil ničeho; někdy se do nás pustil zcela doopravdy," rozhovořila se žínka a odložila noviny.

"Snad tak někdy zasluhujete," smějí se.

"Jen ty mlč, vy nejste také tvory nejdokonalejšími, víš. A přeci mi něco od Nerudy... jdi, starý."

"Co, 'starý'." Řekni pěkně: Mužičku, prosím..."

"Haha! 'Mužičku', a abych snad před tebou klekla na kolena, nechceš, můj pane a veliteli?" škádlí ženušku.

"Inu, byla by to jen odplata; klečet jsem také před tebou; pamatuj se tenkrát..."

"Ale mlč, to již není ani pravda. Teď bys to již nečinil, víd? Tenkrát jsi byl jiným rytířem."

"A snad by mně to již ani tak neslušelo," míním.

"Ty myslíš, že ti to tenkrát slušelo? Hahaha," směje se žínka, až jí v tváři nach vstoupil.

"Aspoň jsi se nesmála tenkrát, naopak," hájím se.

"Ale měla jsem se co zdřezovat. Vy muži jste tak komičti, když chcete být elegičtí, ani nevíte. Kdybyste fekli rozumně: 'chcete se vdávat?' tak vám každé děvče řekne: 'ano,' a na otázku 'zavazlyste si mne?' — řekne jistě polovičká 'ano' hned."

"A druhá polovičká?" táži se zvědavě.

"Ta by řekla sice také 'ano,' ale dříve by se zeptala maminky. 'A ta řekne vždy ano, že?' smějí se.

"Inu předpokládá se ovšem, že bude děvče jen poněkud zopafeno, totiž že má muž sebe menší jistě postavení."

"Já neměl ale nic jistého — když..." opět namítám.

"U nás to bylo něco jiného, my jsme se měli rádi jako lidé rozumní, a já měla důvěru v tvou upřímnost, vzdor tomu, že tehdy nosil pouze dvě plátěné hvězdičky na límci," švitofil žínka a v malých rozpácích, že dala se unést také jednou k sentimentálnosti — prohlížela si koace prsty, kládou je co nejlíp k očím. Pohyb tento již tak slušel, nebo toho byla vinna moje povznesená nálada nedělní, — že jsem k ní přisedl blíže a — neračte se smát, že my se ještě po jedenáctiletém manželství láskáme — hodlám si vzít opravdu jeden polibek z úst, která tak nešťastněkrát jsem líbal v mládích svých zanečistěná a která jako muž vážný — za takového se pokládám již — ještě tak rád celuji. Nesmějte se, vy blázoňáci mladí páni, já jsem ještě z té staré školy lásky, a proto se nestydím líbat ženu, která celý svůj život věnovala mně, muž, který jsem již myslil, že nepoznával pravé lásky k ženě, jen odšťávanou kávu jakým uměním, neb lidským mrzostem bez cítění pro krásu rodinného života. Žijte šťastně, ať vám to přeje starší."

zákona ženského se zdráhají, přitiskla ruce k líci a na mně bylo si polibek vydobýt; že věc, s námahou vydobytá jest cennější a vzácnější, to ví žena každá, a dle toho také řídí celou svoji srdečnou politiku. A při tom obyčejně jako rozumnější tvor sama povolí, ponechávajíc na konec muži sladké vítězství. Ale jen na chvíli. Aby jej při nejbližší příležitosti ve slabé posici opět zaskočila. Tak pohrávají ženy svými koketností napuštěnými zbraněmi s námi, oproti nepříteli tomuto úplně bezbrannými ubožáků.

Uchopil v zápěstí ruce ženušky, s táhl jsem je s obličeje dolů. Nezdřáhaly se mnoho, vítězství bylo velké — jako obyčejně, ale oko moje postřehlo na prstě nad snubním prstenem malou bílou jizvu. Věc na pohled nepatrná; ale vše má své fatum.

Políbiv žínku svoji na rty, dosud kypré, vzpomněl jsem si opět na jizvu a vezma ji za levici, která spočívala na mém rameni, ukázal jsem na bílé to znaménko, vinoucí se od kraje ruky až k mezcenci, jako bílá, na první pohled nepozorovatelná nitka.

"Co si prohlížíš moje ruce tak bedlivě, chceš je snad přiměřeně okrášlit nějakým zlatým dokazem své královské přízně?" tážala se žínka zcela klidně, "či prohlížíš si kroužek, který tvoří část řetězu, pojičho nás na vždy k sobě?"

"I toto," pravím, "ale nepostřehl jsem dosud nikdy této jizvy na ruce tvé: To's byla jistě jednou velice šikovnou a zajeřilá do svého vlastního masíčka, místo do nějaké pečinky, víd? Ale to musí již být dávno. Jizva je sotva viditelná, ale rána musela být pořádná. Bolelo to?"

Žínka pohlédla na svoji ruku, posunula poněkud snubní prsten a pak pohlédla na mne takovým zvláštním pohledem, který se člověku nevymazatelne vtiskne v paměť. V oku zračila se nejistota jakás a obličeje jevl vážnost a klid až mrazivý. Bylo vidět, že se v ní vzbuzuje nějaká nemilá vzpomínka, kterouž nerada, buď že zapomenutí a o níž je trapno hovořit. Tento rychlý přechod z lehké veselé nálady do tak vážné situace mne znepokojil; vždyť jsem člověk velmi citlivý, ano ve slabých chvílích velmi zvědavý a nedůvěřivý, jak snad každý člověk, který nazývá výlučně svým nějaký milý předmět, kterýž střeží a obětuje jako svoji zřetelnicu, a o něž jest stále ve strachu. Vždyť jest šestkrát tak chravě a na světe je ho tak málo, že střežení je dlužno stále. Pohled ženin vzbudil ve mně celý řoj myšlenek a já jaksi instinktivně podržev její měkkou, teplou ruku ve své, naklonil jsem se k ní blíže a tážal se hlasem co možná něžným (jde-li to u mne vůbec), dotkl-li jsem se nějaké bolné vzpomínky, by odpustila, že by se mi ale zavděčila velmi, kdyby mi sdělila příčinu svého zasmušení.

A žínka neočekávaně slavnostně, jakoby měla odhaliti těžkou nějakou vinu, která jí po leta tžila, přitiskla lichotně hlavu svoji k mé a povzdychnouc, mluvívala hlasem sice klidným, ale v tonu rozehvěšeném nejprve urývavě, později ale úplně plynně.

"Znáš mne od maličkosti, víš takřka o každém mém kroku, a já nikdy neměla před tebou žádných tajností, ale něco smělá jsem ti přece. Neříkej nic, co by tě mohlo urazit neb co by mne v očích tvých mohlo snižiti, ale kdykoliv sama chtěla jsem ti vše sdělit, nenalezala jsem k tomu ani vhodného příležitosti ani vhodných slov. A ostatně bude přece dobře, když ti to povím, neb si někdy dělám přece výčitky, že nejednala jsem úplně správně. Nechtěla jsem tě připraviti opět o jednu iluzi tvoji — beztoho máš podivný názor o lidech, ale buďsi. Vždyť bych byla se octla v hrozném postavení, kdyby vše nebylo samo dobře skončeno."

"Ty napínáš moji zvědavost, prosím tě, mluv již o věci samé" — pobízím, skutečně zvědav na záhadné odhalení.

"Měli jsme spolu již rok známosti, když jsi byl po odbyté účetní důstojnické zkoušce přeložen k husarskému pluku do Uher, pamatuješ?" počala opět žínka vypravovati.

"Inu ovšem, že pamatuji, byl to ten nejdelší rok v mém životě, sestávající ze samých skutečných uherských měsíců. A těch dopisů; vždyť jsem je ondy viděl v tvém prádelníku, — páj krychlového metru; proč to schovávalš tam? Spal to rádiš," radím.

"Jsou tam i mé, a nespámám je — jednou budou milou upomínkou. Nevíš, kdo dříve zemřeme, pak bude pozůstalý ještě rád pročitati ty milé posly mladé lásky naší..."

"Ale, ale, jen ne tak sentimentálně. Myslíš to opravdu?"

"Ano, zcela opravdu. Však poslyš nyní, a nevytrhuj mne, nebo se budu hněvat..."

Neviděl jsem dosud ženu svoji v tak vážné náladě a proto jsem se usadil v koutku pohovky a dýmající svůj doutník, poslouchal jsem klidně dále.

"Ty jsi byl tehdy v Uhrách a jedině tvé dopisy byly mi zde potěšením. Psal jsi dlouhé listy sice, ale ještě krátké pro osmáctileté zamilované děvče. Čtením jich nabývala jsem vždy větší jistoty o tvé lásce, a umínila jsem si tehdyž, že raději posečkám několik let, než bych upustila, vzdor různým nesázím — od tebe. Nyní se dopisům těm směješ, vyhazuješ je, ale kdybys věděl, že ony právě jsou příčinou mé tehdejší stálosti, nechal bys jich na pokoji v jejich různobíhých a modrých svazkách, seřaděné dle data, jak jsem je tehdy uspořádala."

Docházvala jsem do rodiny svého nebožehého přítele Jaromíra, kam jsi mne sám uvedl, a s jeho sestrou jsem uzavřela tehdyž dosti přátelský svazek; vždyť milující srdce tolik potřebuje důvěrníka nějakého, — a maminku jsem již tehdy neměla.

Znala jsem tvoje vřelé přátelství k Jaromírovi a vážila jsem si ho velmi, ale kde jsem mohla se vyhnouti, bych s ním nezůstala o samotě, učinila jsem tak. Byl již tenkrát chorav, ale pohled jeho černých očí jsem nesnela. Viděla jsem v nich zradu vašeho přátelství, a pohled jeho byl tak podivný a významný, že nemohla jsem nikdy zůstat v pochybnosti o jeho vášni. Ano, vášni, neb oči jeho nemluvíly nikdy o klidném nějakém citu, ale o bouři v nitru nehlubším. Nebyl nikdy dotěrný, naopak velmi se zdržoval rozhovoru v mé přítomnosti a jen z povzdálí, když jsem byl s Emmou v divadle, a po představení na nás čekal Jaromír se ženichem Emmy, panem Sládkem, — víš? Nabídl mně rámě, musela jsem přijmouti. Nemluvil, ale chvění jeho páže a jeho pohled byl výmluvnější všech významů. Nemohla jsem se dočkat, až budu doma, a počala jsem mluvit o tobě. Pustil mě rámě a uchopil mne za ruku zapeštal: "Milujete jej opravdu tak vše? Věříte mu, že přijde z Uher zpět? Víte, co jsou Uhry pro mladého člověka, obzvláště pro člověka nosícího křoj husarský? Víte, co je to mítí před sebou kariéru důstojníka a mítí známost..."

Chtěl patrně říci s chudým děvem, — já mu však rychle vskočila do řeči.

"Nechci to vědět," odvětila jsem, "věřím mu, a důvěru mou v něho nezklamete. A proč takto mluvíte, vy, jeho přítel?"

Zamílel se. Došli jsme k mému bytu a on mi stiskl ruku a pravil: Rozmyslete se slečno... přijdi si pro odpověď.

Od té doby jsem více k Emmě nešla.

Asi za týden jsem jej potkala na ulici. Obličej jeho byl ještě bleďší, tvář vyhublá, ústí odstávaly, a černý jeho vlas a rozřádná plynoucí bleďost jeho ještě zvyšovaly. Oko jeho sálo ohněm chorobným. Nebylo vyhnouti. Pozdravil a zastavil se.

Mně bylo nevyšlovně úzko při pohledu na člověka propadšího v nadějném mládí neuprosné smrti, a myslícího dosud na světské marnosti.

Pravil, že jsi mu psal, a že je v Uhrách velmi veselý, až lehkomyslný život, a významně podotkl, že myslíš v Uhrách vůbec zůstat. O dopisu tvém, v němž mně sděluješ, že bys lence nalezl postavení v Uhrách, že bys nereflektoval na povýšení za důstojníka a mne si tam odvezl, nevěděl. Právila jsem, že ti přeji zřádky, a on zval mne k sestře. Sílila jsem sice, ale opět nešla. — Záchvat kašle jím zalomcoval a já šla dále, v duši pocit odporu. Nejprve jsem chtěla o proradě tvého přítele uvědomiti, ale nechtěla jsem tě v cizině olapovati o důvěru v tvé přátelství. Měla jsem tedy. Za několik dní přišla ke mně Emma a vyprávěla, že Jaromír ulehl, jde to prý s ním rychle ku honci. Lékal matce oznamil, že

v několika dnech syn její dopřel. Prosila mne snažně, bych přišla k nim, že tak často o mně Jaromír mluví a v záchvatech horečky volá jméno mé. Bylo mi ho líto, věř, tak jako litujeme krásný, bujný keř obsypaný květem a rukou ničemnou vytržený z klínu živící jej země. Ještě květe a již umírá.

Šla jsem s Emmou. Srdce mi bušilo silně při vzpomínce na tebe a na účel mé cesty. Cítila jsem, že se prohřešuji proti své lásce, ale doufala jsem, že pevně obstojím. Vždyť se pravá láska tihbí nebezpečstvím.

Když jsem vstoupila, seděl Jaromír poduškami opřen na pohovce, a jeho oči byly obráceny přímo ke dvěm. Patrně mne očekával.

Úsměv se rozlil po jeho suché, promodralé tváři, v níž byly rozloženy tmač stíny smrti. Prsty se mu chvěly na bílé podušce a oči se rozšířily až nepřirozeně. Zdálo se, že mne pohledem hlídá. Nemohla jsem se sebe vypravit slova, a Emma mne vedla blíže. Podala jsem mu ruku. Dotkl se jí svými dlouhými, tenkými, takřka průhlednými a vlhce studenými prsty, a rty jeho se pohybovaly. Slovo jsem neslyšela.

Matka jeho stojící za pohovkou, pobízelá mne pokynem, bych jej potěšila.

Ah, jak vítaná je všední fráze, když nedostává se citům slov. Slzy mi vstoupily do očí při pohledu na obět neuprosné smrti — na tvého přítele.

Pronesla jsem několik slov. On se jaksi vzpružil a namáhavě pravil:

"I mně již je lépe. Mně nic nechybí — za několik dnů — budu zdrav... Nesete mi odpověď... slečno?"

Pochopila jsem jej ihned a krev vstoupila mi k srdci a odkud valila se k hlavě. Cítila jsem oběh krve ve všech tepnách.

Prsty jeho hledaly mou ruku, podala jsem mu ji. Matka, stojící za ním, sejala na prsou ruce a pohled její lpl na rtech mých. I on pohlížel upřeně na mne a rty jeho se chvěly. U okna stojící Emma tiše plakala.

Trpěla jsem velmi, a přec situace byla tak jasná. Umrající takřka člověk, jehož život visí na nitě, a tu nit držím já v ruce. Mám ji rázem přetří? Nelze. Konečně jsem vyhrkla nesouvisle, že mu sdělím vše. Ale on prosebně pohlédl na mne a zašeptal:

"Bez vás nemohu žít..."

Po mě lásce se neptal, jen jeho vlastní sobecké já opanovalo jej. Chtěla jsem tuto trapnou scénu přerušiti a vymlouvajíc se na nějakou nezbytnou pochůzku, poroučela jsem se, přejič mu brzkého uzdravení.

"Mně neschází nic — jen taková žena, jakou vy jste," pravil a nepouštěl podanou mu ruku ze své.

"Slibte mi, až se uzdravím, že si mne vezmete — slečno," šeptal. Zaslzela jsem, srdce se mi sevřelo nad večerou tou bídou, a když jsem pohlédla skrze slzy na jeho zuboženou matku, lomící bolestně rukama za zády svého takřka umrajícího syna, tu jsem se odhodlala ke skutku na oko velmi jednoduchému, ale vyžadujícímu veškeré mé mravní síly.

Právila jsem mu, aby se šetřil, a až se uzdraví, že — budu jeho ženou!

On se zachvěl v poduškách a suchým hrdlem vydral se podivný ton:

"A na něho zapomenete, vídte?"

Toho jsem více nesnela. Přetvářky neznám, i spěchala jsem kynouc rukou ze světnice.

Doma vyňala jsem své dopisy, tvoji podoběnku a tu tvář v tvář jsem tě odprošovala z nevěry úmyslné spáchané. Pak jsem ti psala. Ale to vše mne neupokojovalo. Což jestli se Jaromír uzdraví? Co potom? Strachem a úzkostí jsem plakala. A tu poprvé jsem přála svému bližnímu skutečné smrti. Ano, jedině zpráva, že Jaromír zemřel, mne mohla z muk těch vymaniti. — Hrozně to přání! Ale jakáž pomoc, jsme lidé slabí.

V rozechvělení prožila jsem dva dny, ve kterých jsem se modlila, aby Jaromír dotrpl, myslela jsem ty dny na něho více než na tebe. Nejodpornější mně byla ale zráda tvého přítele. Konečně zaklepáno u mne na dveře a vešla Emma již ve smutku. Oddechla, jsem si hrozně, takže bych jí byla málem poskočila vstříc. Pláče sdělila mi, že Jaromír v noci zemřel, a děkovala mi srdečně za moji útěchu, kterou jsem bratra jejímu poskytl. Žil v naději, že se splní

jeho tužby, a stále mne očekával. Poslední jeho pohled byl prý na dveře a poslední jeho slova: já ji již nespátím více...

Od té doby byla Emma moji nejdůvěrnější přítelkyní, uznala jediná moji obět. Ale prosím tě, mužičku, odpusť Jaromírovi, jako já mu odpustila. Ty jsi jej podnes ctil, já nechci býti příčinou, bys mu po smrti klnul. Vše dopadlo dobře konečně. I smrt je přece spásou pro člověka tuberkulemi stíženého, a jsem přece jen tvou."

A všelijak polibek tentokrát ničím nevymáhaný svezl se na moje ústa. Mlčel jsem.

"Nu, nemrač se, mužičku, vše již je odbyto. Měla jsem ti to přece dříve sdělit, víd?"

"Hm," zamumlal jsem posud zaduman nad zprávou své ženy. Měl jsem toho hoča kdys tak ráda, a hle, i on mne sklamal. Žena měla pravdu, byl jsem o jednu iluzi chudší, zklamal jsem se v příteli jediném. Mám jí říci, že v jejích rukou lež poslední má důvěra v lidstvo, důvěra v lásku ženy, kterou jsem si dosud vzdor všem negacím moderních nevěřící zachoval? Nevím. O tom pomyslíš jindy. A pohlédna opět na mezenec její levé ruky, pravil jsem dosti ironicky:

"Vidíš, jak vy ženy máte logiku v hrsti. Mluvíš hodinu a o jizvě jsi se ani slůvkem nezmiňla. Nechala's umřít svého ženicha, a jak přišla jizva na tvůj prst? Po smrti ti ji snad neudělal?"

"Ano, po smrti! Ano!" zvolala žínka takřka rozčileně. "To jest právě ta památka, kterou mně po sobě zanechal. Na prstě, na němž snubní prsten se nosí, mne poznamenal, abych nemohla zapomenout do smrti na něho, když jsem jej za živa povedla..."

"Ale já nechápu, drahá?" rozčíluji se i já.

"Zcela jednoduše. Za tři dny jeli jsme na pohřeb. Ani jsem se na jeho mrtvolu podívat nemohla. Nebyla bych toho pohledu snesla. Zdálo se mi, že by na mne i po smrti ten horečný pohled svůj upřel. Když jsem vstoupala před domem do povozu, kde již seděla sestra Emma, přirazil sluha pohřebník tak nehorázně a rychle dvěře, že mi tam zůstala část ruky, již jsem se opírala při vstupu do povozu."

Omdlela jsem bolestí, a místo na pohřeb odvezli mne domů. Měla jsem ruku velmi oteklou, neb právě železná závěrka rozrazila mi ruku, od čehož zůstala mi tato jizva —"

"Ale, ale, ženuško, s tím nemá přece Jaromír co činit?" namítám sklamá.

"Jak pak ne? Jest to památka na Jaromíra. Zdálo se mi to jeho pomstou, že právě na prstě, na němž nosím znamení svého spojení s tebou, mám i památku na..."

"Ano, památku na svoji dobroserdčnou povahu," dokončil jsem její pověrečné námitky.

V pokoji zavládlo ticho a jakýsi zvláštní, nedělní klid. Po chvíli spustil opět kanár svůj tikot: Čím, čím. Táki! Mluvíte něco, kam mvsílíte, lidé?.....

A myšlenky naše letí dále, letí.....

Výletní... snižené ceny

pro domovní hledající, jakož pro obchodníky ve St. Paul a Minneapolis, Minn., po North-Western tratičích budou společnost dráhy C. St. P. M. & O. ustanoveny následující dny: 6. září, 20. září, 4. října a 18. října a sice do všech následujících státní a teritorií:

COLOMADO, NEBRASKA, NORTH DAKOTA, OKLAHOMA, INDIAN TY, IDAHO, IOWA, OREGON, KANSAS, SOUTH DAKOTA, MINNESOTA, MICHIGAN, UTAH, WISCONSIN, MISSOURI a WYOMING

Na výletní tyto cestovní listky může se každý vrátiti kterýkoliv úterý aneb pátek v běhu 21 dne po koupi těchto. Tyto snižené ceny, jakož i jiná křtěná vysvětlění, budou vám sděleny z následujících státní:

Union Depot, 15. & Webster St. Omaha, Nebr. 595 Robert St., cor. 6th. St. Paul, Minn. 413 Nicollet Avenue, Minneapolis, Minn. 405 West Superior St., opp. Spalding. Duluth, Minn. aneb dopíše: T. W. TEARDALE, 6790-12 C. P. Art., St. Paul, Minn.

ADRESAR ČESKÝCH SPOLKŮ.

OMAHA.

Rád Palacký č. 1. Z.Č.B.J. odává své pravidelné schůze každý druhý čtvrtek v měsíci vešker ve své místnosti 2222 So. 13. St. Praha. Rud. Havelská, 147 So. 14th St. tajemník B. W. Bartoš, 1418 rear Poppleton ave. účetník Fr. J. Flaha, 1418 Poppleton ave. Pokladník Ant. Kment, 1247 So. 15. St.

Těl. Jed. Sokol v Omaha, odává své pravidelné schůze každý druhý čtvrtek v měsíci vešker ve své místnosti 2222 So. 13. St. Praha. Rud. Havelská, 147 So. 14th St. tajemník B. W. Bartoš, 1418 rear Poppleton ave. účetník Fr. J. Flaha, 1418 Poppleton ave. Pokladník Ant. Kment, 1247 So. 15. St.

Podp. Sokol Tyrš č. 1. odává své schůze každé úterý v měsíci, každou 2. neděli a 3. pondělí v měsíci v síni Matejové. Členové schůze odává se v síni Matejové, pblížní schůze 1. neděli v dubnu a čtvrtúti v lednu a srpnu. Předseda Fr. Švottek, místopředseda Fr. Švoboda, taj. John Chlebavý, 1253 1/2. 13th St., účetník Josef Knápar, 1481 1/2. 14. ul. Pokladník V. F. Kuncl, 1316 So. 13. St.

Jan Hus Leže č. 5, Rybí. Píthla, odává své schůze každou první a třetí úterý v měsíci v Národní síni na 13. a William ul. Vedlí kancelář Ed. Reich 4016 So. 13th str. Strážce archivu a pečeti F. Vodňák, 134 N. 13th str. Strážce financí V. Píthla, 1311 1/2. 13th ul. Pokladník Jos. Novák 1319 1/2. 13th ul.

Bohemia Leže č. 314, A.O.U.W., odává své pravidelné schůze v Národní síni každou 2. a 4. úterý vešker. F. W. Barhaus M. W. V. Blaha R. 1704 So. 15. St. J. V. Vacek F. 2210 So. 14. St. C. Rosewater, spol. účea. 222 Bee Building.

Tábor Columbus č. 69 W.O.W. odává své schůze každé úterý v měsíci v Národní síni v 8. večer. Předseda Fr. Švoboda 1394 1/2. 13. ul. Místopředseda Fr. Semta. Taj. Fr. J. Flaha 22nd St., bet. 12th & P. South Omaha Pokladník V. J. Nepodal, 1294 1/2. 14. ul.

Sbor Vlastislava č. 29 J. Č. D. odává své schůze každou 1. neděli v měsíci v síni Koutské Brny. Starosta Jan Koucký, 20 a Q ulice, místopředseda J. M. Toblák, 16. a S. ul. účetník Jan Votava, 18. a G. ul. pokladník František Hájek, 30. mezi N a O ul. účetník Alois Krajčůček.

Sbor Boleslava č. 60 J.Č.D. odává své schůze každou 3. neděli v měsíci, v 2. hod. v síni Matejové. Předsedkyně A. Popena Kunclová, 402 So. 13th St. 13. ul. tajemník Antonie Mnchová, 1251 So. 13th ul., pokladnice Antonie Kmentová, 1247 1/2. 13. ul.

Sbor Hvězda Nové Doby č. 86 J. Č. D. odává své schůze každou 3. neděli v měsíci ve 2. hod. v síni Matejové. Předsedkyně A. Popena Kunclová, 402 So. 13th St. 13. ul. tajemník Antonie Mnchová, 1251 So. 13th ul., pokladnice Antonie Kmentová, 1247 1/2. 13. ul.

Sbor Martha Grove č. 10 odává své pravidelné schůze vždy 4. neděli v měsíci, v Národní síni. Předsedkyně Marie Havlíčková, 13. a William ul. Místopředsedkyně Lena Kunclová, tajemnice Nellie Švoboda, 1254 1/2. 13th ul., pokladnice M. Boukalová, 1301-14th ul., přírodovědná Anna Krejčí.

Sbor Čechie D. of H. 161, A. O. U. W. odává své pravidelné schůze každý druhý a třetí čtvrtek v měsíci ve 2. hod. odpovědnost v místnosti pana J. Havlíčky, v síni Matejové. Předseda Anna Zilková, místo před. Rosy Mikuláše, občanská Anna Havlíček, tajemnice Ludmila Hlaváčková, 1349 1/2. 15. ul., účetnice Marie Stroukal, pokladnice Josefa Vacek, přírodovědná Růžena Havlíček, vnitřní stráž Marie Major, venkov. stráž Anna Čerňá.

Sbor Lille č. 9. Kruha Dřeváček odává své pravidelné schůze vždy v čtvrtou neděli v měsíci v místnosti J. J. Hrocha. Předsedkyně Marie Jiráková, 1245 1/2. ul. místopředsedkyně Marie Jiráková, 1245 1/2. ul., tajemnice Marie Samcová, 1255 1/2. 13. ul., pokladnice Marie Wolf.

SOUTH OMAHA

T. J. Sokol v So. Omaha odává své schůze každý 1. čtvrtek v měsíci v síni Koutské Brny. Starosta Jan Koucký, 20 a Q ulice, místopředseda J. M.